AUTTAMISTA
yksi kynä kerrallaan

Caleb H., 10, Saksa

Kaikki sai alkunsa, kun vaarnamme järjesti tempauksen auttaakseen pakolaisia. Pidin tempauksesta tosi paljon, joten pyysin äitiä kertomaan siitä opettajalleni, ja opettajani halusi tehdä jotakin neljäsluokkalaisten kanssa. Näyttääksemme, mitä tempauksessa oli tarkoitus tehdä, siskoni Maddie ja minä kuljimme ovelta ovelle pyytäen lahjoituksia.

Sitten tuli päivä, jolloin tempaus esiteltiin muille neljäsluokkalaisille. Minua vähän pelotti. Itse asiassa olin ihan kauhuissani, mutta tein parhaani. Kerroin kaikille muille neljäsluokkalaisille, mitä tarvitsimme koulupakkauksiin pakolaisille. Kerroin, kuinka olimme kulkeneet ovelta ovelle, ja annoin heille haasteen onnistua rahankeruussa paremmin kuin minä. Kokosimme yhdessä sata pakkausta! Panimme niihin vihkoja, kyniä ja muita koulutarvikkeita. Lisäsimme myös viestin, jossa sanottiin: ”Tervetuloa Saksaan.”

Äiti ja minä veimme pakkaukset pakolaisleirille. En sanoisi, että leiri oli mukava, mutta siellä oli leikkikenttä ja alue opiskelua varten. Leirin vieressä kulki juna, joka oli todella kovaääninen, ja lapset kertoivat minulle, että se kuulosti samalta kuin Syyriassa ja muissa sellaisissa paikoissa lentävät suihkukoneet. Ehkä se kuulosti pommeilta lapsista, jotka olivat kuulleet niitä kotimaissaan.

Tapasin leirissä muutamia ikäisiäni lapsia, kuten Danielin, joka on loistava shakinpelaaja. En päässyt pelaamaan shakkia häntä vastaan, mikä oli tosi kurjaa, koska rakastan shakkia, mutta minut kutsuttiin pelaamaan pöytäjalkapalloa ja pingistä. Pojat kertoivat minulle, että he kaipasivat kotejaan ja halusivat tosi paljon lähteä leiriltä ja mennä taas kouluun.

Kun olimme pelanneet pöytäjalkapalloa ja pingistä, annoimme heille koulupakkaukset. Minusta tuntuu hyvältä, että voin tehdä jotakin mukavaa leireillä asuvien lasten hyväksi. ■

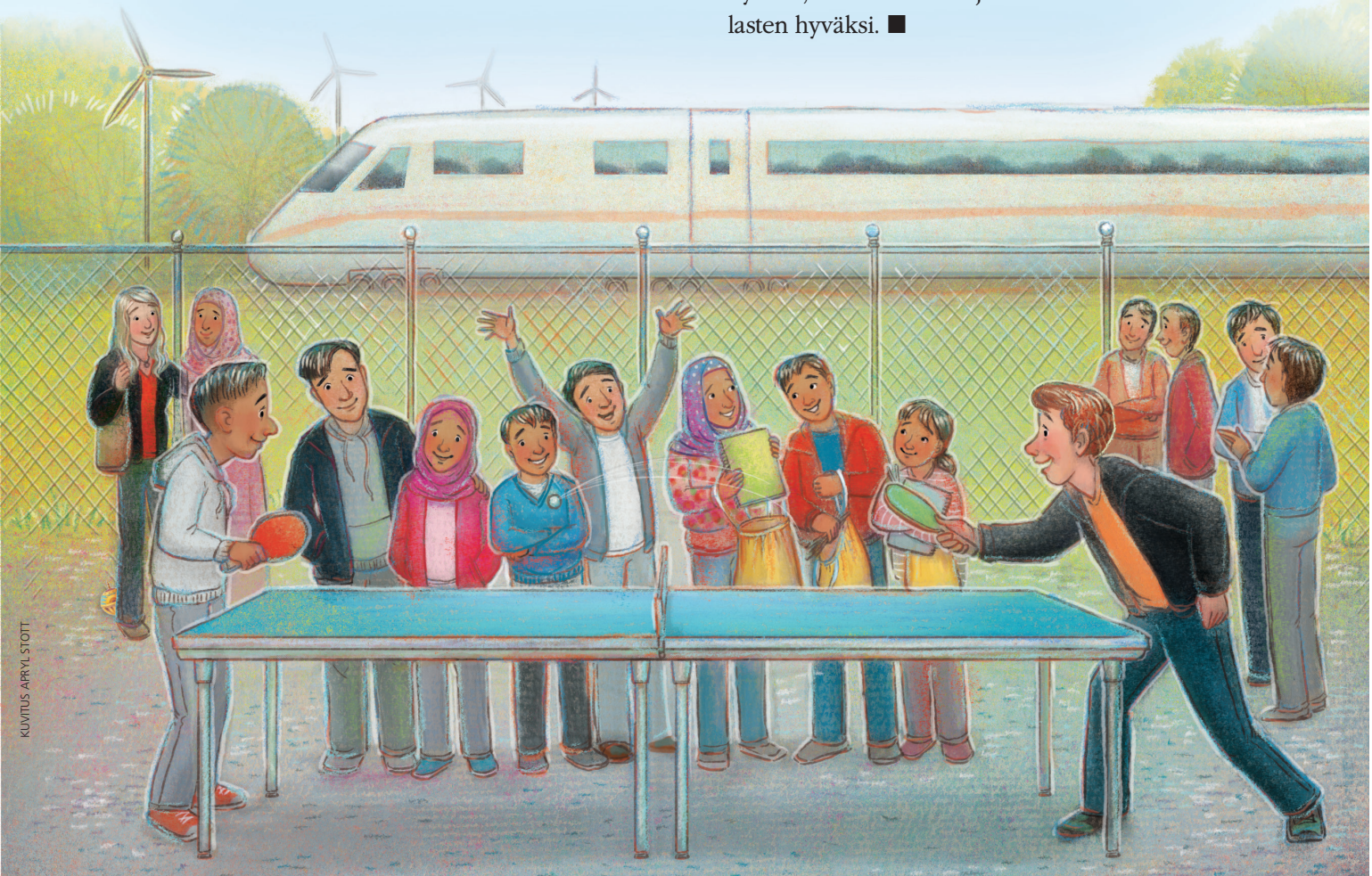

KUVITUS APRYL STOTT